DAIFUKU
リング
RING
คำสาปมรณะ
น้ำทิพย์ เมธเศรษฐ์ แปล
อรรถ บุนนาค บรรณาธิการต้นฉบับ
ซูสุกิ โคจิ เขียน

ริง
คำสาปมรณะ

ซูสุกิ โคจิ เขียน
น้ำทิพย์ เมธเศรษฐ แปล
อรรถ บุนนาค บรรณาธิการต้นฉบับ

ริง คำสาปมรณะ

リング

ซุสุกิ โคจิ เขียน
น้ำทิพย์ เมธเศรษฐ แปล

RING
© Koji Suzuki 1991
First published in Japan in 1991 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation right arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Through JAPAN UNI AGENCY, INC., Tokyo

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2563
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไดฟุกุ DaifukuPUB
ISBN 978-616-14-0328-7

ซูสุกิ, โคจิ
ริง คำสาปมรณะ.– กรุงเทพฯ : บุ๊ค ไทม์, 2563.
260 หน้า

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. น้ำทิพย์ เมธเศรษฐ, ผู้แปล. II.ชื่อเรื่อง.

895.63
ISBN 978-616-14-0328-7

ประธานกรรมการบริหาร	จินตนา เฉลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ	อลีน เฉลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลัลตรา วรสุมาวงษ์ นิวะบะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุตม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	อรรถ บุนนาค
บรรณาธิการพิเศษ	ฐิติรัตน์ ศิริเมือง
บรรณาธิการเล่ม	รุจี บุญยมาลิก
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย	Keetapat Noppakhun
ศิลปกรรม	กระต่ายสามขา
พิสูจน์อักษร	มณฑภา โพธิ์เย็นญาติ
ฝ่ายการตลาด	อัคคณัฐ ชุมนุม
ฝ่ายขาย	มนัญชยา ศิริวงษ์
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์	สุรินทร์ บูระณา
จัดจำหน่ายโดย	บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด 214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม 10150 โทรศัพท์ 0-2415-2621, 0-2415-6507

จากใจสำนักพิมพ์

กลับมาระบาดหนักอีกครั้งตามคำเรียกร้อง!

กับเรื่องราวสยองขวัญสุดคลาสสิกอันฆ่าไม่ตาย และสร้างชื่อให้ผีเอเชียจนโด่งดังไปทั่วโลก ***ริง คำสาปมรณะ*** (Ring) นิยายสั่นประสาทสัญชาติญี่ปุ่น ที่เรียกได้ว่า กลายเป็นตำนานที่ใคร ๆ ก็ต้องรู้จักเพียงแค่ได้ยินชื่อ

ริง คำสาปมรณะ ได้สร้างปรากฏการณ์ความหลอนอย่างแพร่หลาย จนถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ในญี่ปุ่น และจากนั้นก็ก้าวสู่โลกอินเตอร์ด้วยการนำไปสร้างต่อในเวอร์ชั่นของภาพยนตร์ฮอลลีวูด ด้วยจุดขายอันโดดเด่นของนิยายเล่มนี้ เป็นเอกลักษณ์ที่มีกลิ่นอายของความหลอน และสามารถสร้างบรรยากาศสยองขวัญในความเงียบได้อย่างน่าพิศวงเลยทีเดียว

ในไทยเอง ***ริง คำสาปมรณะ*** ได้เคยแปลและตีพิมพ์เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว โดยสำนักพิมพ์ JBOOK และได้รับความนิยมอย่างท่วมท้น และครั้งนี้ ถือเป็นโอกาสอันดีที่ทางสำนักพิมพ์ไดฟุกุได้มีโอกาสนำกลับมาตีพิมพ์อีกครั้ง ในเวอร์ชั่นที่มีอรรถรสเข้มข้นขึ้น โดยผู้แปลเดิม **อาจารย์น้ำทิพย์ เมธเศรษฐ** อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ มีผลงานแปลวรรณกรรมญี่ปุ่นมาแล้วหลายชิ้น และบรรณาธิการภาษาญี่ปุ่นโดย **คุณอรรถ บุนนาค** ผู้เชี่ยวชาญงานต้นฉบับวรรณกรรมภาษาญี่ปุ่น

งานเขียนเล่มนี้ เรียกได้ว่า เป็นปฐมบทของความน่าสะพรึงกลัวจากปลายปากกาของซูสุกิ โคจิ ซึ่งมีฉายาว่าเป็นสตีเฟน คิง แห่งประเทศญี่ปุ่น ที่ทางตะวันตกต่างพร้อมใจกันยกย่องเขาด้วยฉายานี้ ก่อนจะคลอดภาคต่ออย่าง *สไปรัล : พันธุ์อาถรรพ์ ลูป : พิศวงโลกเหนือจริง* และภาคเสริมอย่าง *เบิร์ธเดย์ : ปริศนาของผู้สูญหาย* ซึ่งทั้งสามภาคนั้นก็ยังคงความอัศจรรย์ในด้านความสนุกสนานไม่แพ้ *ริง คำสาปมรณะ* นี้อย่างแน่นอน ทั้งนี้ทางสำนักพิมพ์ไดฟุกุจะนำเสนอภาคต่อ ๆ ไปในอีกภายหน้า

เรื่องย่อของริงนั้น ดำเนินเรื่องโดยอาซาคาวะ นักข่าวหนุ่มที่ได้นำตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับม้วนวิดีโออาถรรพ์ ซึ่งถ้าใครได้ดูมัน จะต้องตายในเจ็ดวัน หากหาทางแก้คำสาปนั้นไม่ได้ ดังนั้น เขาจะต้องดิ้นรนหาวิธีแก้คำสาปให้ได้ภายในเจ็ดวัน ซึ่งมันเดิมพันด้วยชีวิตเขาเอง และครอบครัว ที่บังเอิญได้ดูวิดีโอนี้

อาซาคาวะจะสามารถใช้วันเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ แก้เคล็ดคำสาปให้ได้ก่อนเส้นตายหรือไม่ มีลุ้นระทึกสุดตัวกันทีเดียว...แล้วตัวคุณเองตอนนี้ กล้าที่จะเข้ามาพิสูจน์ความน่าสะพรึงของนิยายเล่มนี้แล้วล่ะสิ!

สำนักพิมพ์ไดฟุกุ

จากใจผู้แปล

ริง คำสาปมรณะ นวนิยายเล่มแรกของวรรณกรรมชุด ริง ซีรีส์อันโด่งดัง ตีพิมพ์ครั้งแรกในญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1991 หลังจากนั้นได้มีการนำไปผลิตซ้ำ ดัดแปลงในสื่อรูปแบบอื่น ๆ ทั้งการ์ตูน ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ฯลฯ อีกมากมาย จนแม้กระทั่งฮอลลีวูดยังนำไปรีเมคจุดชนวนกระแสบูม "J Horror" หรือเรื่องสยองขวัญแบบญี่ปุ่นที่น่ากลัวอย่างเงียบ ๆ แต่เยียบเย็นจนขนลุก แพร่ระบาดไปทั่วโลก และการตีพิมพ์นวนิยายเรื่องนี้ฉบับแปลไทยครั้งแรก เมื่อปี ค.ศ. 2000 ก็กลายเป็นจุดเริ่มต้นกระแสบูมวรรณกรรมร่วมสมัยญี่ปุ่นในประเทศไทยเมื่อต้นทศวรรษ 2000 มาแล้ว

แม้เวลาจะผ่านมาเกือบสามสิบปีนับแต่นวนิยายเล่มนี้ออกสู่สายตาประชาชน ประดิษฐกรรมหลาย ๆ อย่างในเรื่องอาจกลายเป็นวัตถุประวัติศาสตร์ที่ไม่เคยพบเห็นในชีวิตประจำวันสำหรับผู้อ่านรุ่นใหม่ แต่ด้วยพล็อตเรื่องแหวกแนว เทคนิคการดำเนินเรื่องที่เต็มไปด้วยปริศนาชวนตื่นเต้น สำนวนพรรณาเยียบเย็นสยองขวัญ ตลอดจนแก่นสารสำคัญที่ผู้เขียนนำเสนอ ถ่ายทอดแง่มุมแฝงเร้นในจิตใจของมนุษย์ซึ่งเป็นสากลไม่เคยล้าสมัย เชื่อว่าจะยังคงให้อรรถรสเต็มร้อยแก่ผู้อ่านทั้งที่ไม่เคยอ่านและผู้ที่เคยอ่านแล้วกลับมาทบทวนใหม่

ในการจัดพิมพ์ใหม่ครั้งนี้ ผู้แปลได้ตรวจทานแก้ไขส่วนที่ผิดพลาดหรือตกหล่นไปในการจัดทำต้นฉบับตีพิมพ์ครั้งแรก และเรียบเรียงปรับสำนวนใหม่ในบางจุดให้อ่านง่ายขึ้น ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ไดฟุกุที่นำผลงานชิ้นนี้กลับคืนมาเขย่าขวัญผู้อ่านอีกครั้ง และขอบคุณ คุณอรรถ บุนนาค ที่กรุณาบรรณาธิการต้นฉบับให้ถูกต้องสมบูรณ์น่าอ่านยิ่งขึ้น

น้ำทิพย์ เมธเศรษฐ

สารบัญ

จากใจสำนักพิมพ์	4
จากใจผู้แปล	6
บทที่ 1 ต้นฤดูใบไม้ร่วง	11
บทที่ 2 ที่ราบสูง	57
บทที่ 3 พายุ	83
บทที่ 4 ระลอกคลื่น	227
ประวัติผู้เขียน: ซูสุกิ โคจิ	256
ประวัติผู้แปล: น้ำทิพย์ เมธเศรษฐ	258

บทที่ 1
ต้นฤดูใบไม้ร่วง

- 1 -

วันที่ 5 กันยายน 22.49 น.
โยโกฮามะ

ชายเขตทิศเหนือของที่ดินจัดสรรติดกับสวนสาธารณะซังเค เรียงรายไปด้วยอาคารคอนโดมิเนียมสูงสิบสี่ชั้นที่เพิ่งสร้างเสร็จ ทว่ามีผู้เข้าอยู่อาศัยเกือบเต็มแล้ว แต่ละอาคารมีห้องชุดเกือบหนึ่งร้อยยูนิตรวมกันแออัด หากผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่ต่างแทบไม่รู้จักหน้าตาเพื่อนบ้าน สิ่งที่แสดงให้รู้ว่ามีผู้คนอาศัยอยู่คือแสงไฟจากห้องที่สว่างขึ้นในยามค่ำคืนเท่านั้น

ทางทิศใต้ ทะเลซึ่งปนเปื้อนไปด้วยน้ำมัน สะท้อนแสงไฟจากโรงงานเป็นประกายวับวาว ผนังด้านนอกของตัวโรงงานมีท่อจำนวนมากเลื้อยเกาะเต็มไปหมด ราวกับหลอดเลือดที่คืบคลานเลี้ยวเลาะตามกล้ามเนื้อในร่างกาย อีกทั้งดวงไฟจำนวนนับไม่ถ้วนซึ่งห้อมล้อมปกคลุมพื้นผิว ดูคล้ายแพลงตอนเรืองแสง ทำให้ทิวทัศน์อันประหลาดตานั้นมองอีกมุมก็ดูสวยงามได้เหมือนกัน อาคารโรงงานทอดเงาอย่างเงียบเชียบลงบนพื้นทะเลสีดำ

ถัดไปไม่กี่ร้อยเมตรในเขตที่ดินจัดสรร มีบ้านสองชั้นสร้างใหม่หลังหนึ่ง

ตั้งอยู่โดดเดี่ยว ประตูด้านหน้าของบ้านหันเข้าหาถนนวันเวย์ที่แล่นตัดจากทิศเหนือไปทางทิศใต้ ข้างบ้านมีพื้นที่สำหรับจอดรถได้หนึ่งคัน ลักษณะเหมือนบ้านธรรมดาซึ่งพบเห็นได้ทั่วไปตามแถบย่านที่อยู่อาศัยใหม่ เพียงแต่สองฟากด้านข้างและด้านหลังไร้วี่แววของบ้านหลังอื่น คงเป็นเพราะการเดินทางไม่ค่อยสะดวกจึงยังไม่มีผู้ซื้อ ดังนั้นจะมีป้ายประกาศขายที่ดินติดอยู่ตรงโน้นตรงนี้ไปทั่ว เมื่อเทียบกับคอนโดมีเนียมซึ่งมีคนเข้าอยู่เต็มทันทีที่สร้างเสร็จ ช่างเป็นทัศนียภาพอันวิเวกวังเวง

แสงไฟนีออนจากชั้นสองของบ้านหลังนั้น ส่องลอดหน้าต่างซึ่งเปิดกว้าง ทอทาบลงบนพื้นถนนอันมืดมิด ในบ้านมีเพียงห้องของโทโมโกะบนชั้นสองที่มีแสงไฟสว่างอยู่ โออิชิ โทโมโกะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกของโรงเรียนสตรีแห่งหนึ่งนั่งหันหน้าเข้าหาโต๊ะเขียนหนังสือในห้องของเธอบนชั้นสอง เด็กสาวสวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงขาสั้น เหยียดขาสองข้างไปทางพัดลมตั้งพื้น สายตาจับจ้องหนังสือแบบฝึกหัดซึ่งกางอยู่บนโต๊ะทำให้ร่างท่อนบนบิดเบี้ยวในท่วงท่าผิดลักษณะ

เธอกระพือชายเสื้อยืดให้ลมโดนผิวกายพลางบ่นพึมพำว่า ร้อน ร้อน ไม่หยุดปาก เป็นเพราะช่วงปิดเทอมฤดูร้อนที่ผ่านมาเธอเอาแต่เที่ยวเล่นการบ้านจึงเหลือค้างเป็นภูเขาเลากา โทโมโกะโยนความผิดว่าเป็นเพราะอากาศร้อน ทั้งที่จริงแล้วฤดูร้อนปีนี้ไม่ได้ร้อนมากนัก วันที่อากาศแจ่มใสมีน้อยวัน จำนวนคนไปเที่ยวทะเลก็มีน้อยมากเมื่อเทียบกับปีก่อน ๆ แต่ทันทีที่วันปิดเทอมสิ้นสุดลง อากาศกลับร้อนจัดขึ้นมาติดกันห้าวัน โทโมโกะหงุดหงิดกับสภาพอากาศราวกับกลั่นแกล้ง และแค้นเคืองที่ฟ้าดินไม่เป็นใจ

...ร้อนจะตายชักแบบนี้...ใครจะมีกะจิตกะใจดูหนังสือได้ล่ะ...

โทโมโกะยกมือเสยผมแล้วปรับเสียงวิทยุดังขึ้น ผีเสื้อกลางคืนตัวเล็ก ๆ ที่เกาะบานมุ้งลวดด้านข้างอยู่คงต้านแรงลมไม่ไหว เธอชำเลืองเห็นมันบินหนีไป หลังจากมันหายลับไปในความมืด มุ้งลวดยังคงสั่นน้อย ๆ ชั่วขณะ

การท่องหนังสือแทบไม่คืบหน้าจากเมื่อครู่ ทั้งที่พรุ่งนี้มีสอบ ต่อให้คืนนี้อดนอนทั้งคืนก็คงดูหนังสือได้ไม่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด

โทโมโกะเหลือบมองนาฬิกา เวลาจวนจะ 23.00 น. แล้ว เด็กสาวบอกกับตัวเองว่าไปดูข่าวกีฬาทางโทรทัศน์ดีกว่า บางทีอาจได้เห็นหน้าพ่อกับแม่ที่นั่งอยู่บนอัฒจันทร์ของสนามเบสบอลปรากฏบนจอ แต่อีกใจหนึ่งยังห่วงการสอบวันพรุ่งนี้ โทโมโกะอยากเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ แค่เข้าได้ก็พอ ขอให้ขึ้นชื่อว่าเป็นมหาวิทยาลัย จะเป็นที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น จะว่าไปปิดเทอมฤดูร้อนปีนี้เธอยังอารมณ์ค้างไม่หาย เป็นเพราะอากาศไม่เอื้อทำให้ออกไปเที่ยวเตร่ได้ไม่เต็มที่ แต่ถึงไม่ได้ไปเที่ยว อากาศชื้นเหนียวเหนอะตัวอย่างนี้ก็ทำให้อึดอัดจนไม่มีอารมณ์อยากท่องหนังสือ

เซอะ...ปิดเทอมหน้าร้อนครั้งสุดท้ายของชีวิต ม.ปลายแท้ ๆ น่าจะได้เที่ยวเล่นให้หนำใจกว่านี้ วันหยุดหน้าร้อนที่ฉันจะถูกเรียกเป็นสาว ม.ปลายก็จบสิ้นกันเท่านี้เอง...

ยิ่งคิดยิ่งหงุดหงิด เป้าหมายที่ใช้ระบายอารมณ์เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ

...ให้ตายสิ...เป็นพ่อแม่ประสาอะไรกัน ลูกสาวนั่งท่องหนังสือเหงื่อซกอยู่ทั้งคน ยังพากันออกไปดูแข่งเบสบอลรอบกลางคืนได้หน้าตาเฉย ไม่นึกถึงจิตใจคนเป็นลูกบ้างเลย...

พ่อแม่ของเธอได้ตั๋วชมการแข่งขันของทีมไจแอนต์ส[1] มาโดยบังเอิญจากเส้นสายในแวดวงการงาน จึงพากันออกไปดูเบสบอลที่โตเกียวโดม หลังจบการแข่งขันถ้าไม่แวะที่ไหนต่อน่าจะกลับถึงบ้านได้แล้ว แต่ขณะนี้ในบ้านหลังใหม่ขนาดสี่ห้องนอนมีเพียงโทโมโกะเฝ้าบ้านอยู่เพียงคนเดียว

ทั้งที่หลายวันมานี้ฝนไม่ตก โทโมโกะกลับรู้สึกชื้นอย่างประหลาด นอกจากเม็ดเหงื่อที่ซึมจากร่างกายตัวเองแล้ว ในห้องยังเหมือนมีละอองน้ำล่องลอยไปทั่ว โทโมโกะตบขาดังเพียะโดยไม่ตั้งใจ เมื่อหงายมือขึ้นดูไม่เห็นซากยุง เธอรู้สึกคันที่จุดหนึ่งเหนือเข่า แต่ดูเหมือนเป็นเพียงอุปาทานเท่านั้น จากนั้นได้ยินเสียงกระพือปีกดังหึ่ง ๆ จึงยกสองมือโบกปัดเหนือศีรษะ ปรากฏว่าเป็นแมลงวัน มันบินลับหายจากสายตาครั้งหนึ่งก่อนจะเผยตัว

---

[1] *ทีมไจแอนต์ส* หรือทีมเบสบอลโยมิอุริ ไจแอนต์ส เป็นทีมเบสบอลมืออาชีพที่ตั้งอยู่ในโตเกียว

อีกครั้ง เปลี่ยนเพดานบินขึ้นสูงแถวหน้าประตูหลบเลี่ยงแรงพัดลม...มันเข้ามาได้ยังไงกัน...ประตูก็ปิดอยู่...โทโมโกะลองขยับมุ้งลวดดูว่าปิดสนิทหรือไม่ แต่ไม่เห็นช่องให้แมลงวันเล็ดลอดเข้ามาได้ เธอรู้สึกปวดปัสสาวะขึ้นพร้อมกับกระหายในลำคอ

แม้ไม่ถึงกับอึดอัดจนหายใจไม่ออก แต่รู้สึกเหมือนมีแรงดันจากไหนมากดทับทรวงอก ที่ผ่านมาโทโมโกะส่งเสียงบ่นพึมพำกับตัวเองตลอด แต่บัดนี้กลับนิ่งเงียบราวกับเป็นคนละคน เด็กสาวเดินลงบันไดด้วยหัวใจเต้นระทึกอย่างไม่รู้สาเหตุ แสงไฟหน้ารถแล่นผ่านถนนหน้าบ้านสาดผ่านผนังใต้บันไดแล้วผ่านไป พร้อมกับเสียงเครื่องยนต์เบาลงตามระยะที่แล่นห่างออกไป ความมืดคล้ายจะทวีความเข้มข้นขึ้น โทโมโกะจงใจเดินเสียงดังลงบันได เปิดสวิตช์ไฟตรงโถงทางเดินระหว่างห้อง หลังปลดทุกข์เรียบร้อย เธอนั่งเหม่อลอยอยู่ชั่วขณะ ใจยังสั่นไม่หาย เป็นครั้งแรกที่เธอมีอาการเช่นนี้...เราเป็นอะไรไป...เด็กสาวสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ หลายครั้งก่อนลุกขึ้นยืน ดึงกางเกงชั้นในและชั้นนอกสวมขึ้นพร้อมกัน

...พ่อจ๋าแม่จ๋า...รีบกลับมาเร็ว ๆ หน่อยสิจ๊ะ...

จู่ ๆ ภาษาที่ใช้ก็สมเป็นผู้หญิงขึ้นมา

...ตายจริง...นี่เรากำลังขอร้องใครกัน...

เธอไม่ได้พูดร้องขอกับพ่อกับแม่ให้กลับมาเร็ว ๆ แต่พูดกับใครอื่นนอกเหนือจากนั้น

...ได้โปรดเถอะ อย่าทำให้ฉันกลัวไปกว่านี้เลยค่ะ

เธอเผลอใช้กระทั่งภาษาสุภาพโดยไม่รู้ตัว

โทโมโกะล้างมือในอ่างล้างจานในครัว ใช้มือเปียกหยิบน้ำแข็งจากช่องทำน้ำแข็งใส่แก้ว รินโค้กจนปริ่มแก้ว ยกดื่มรวดเดียวจนเกลี้ยงก่อนวางแก้วลงบนเคาน์เตอร์ น้ำแข็งในแก้วหมุนกระทบกันก่อนหยุดนิ่ง โทโมโกะตัวสั่นสะท้าน รู้สึกเย็นเยือกขึ้นกะทันหัน แต่ความกระหายในลำคอยังไม่หมดไป เด็กสาวหยิบขวดโค้กขนาดหนึ่งลิตรครึ่งจากตู้เย็นรินใส่แก้วอีกครั้งด้วยมือสั่นเทา เบื้องหลังมีกลิ่นอายของบางสิ่งบางอย่าง สิ่งนั้นไม่มีทางจะเป็นมนุษย์ไปได้ กลิ่นมันเหมือนกับเนื้อเหม็นเน่าละลายแทรกซึมในอากาศ

ค่อย ๆ ล้อมตัวเข้ามา...ไม่ใช่สิ่งมีตัวตนอย่างแน่นอน

“ได้โปรดเถอะ...อย่า!”

เด็กสาวเปล่งเสียงวิงวอน หลอดไฟสิบห้าวัตต์เหนืออ่างล้างจานเต้นกะพริบไหวเหมือนจะขาดใจ ทั้งที่หลอดยังใหม่อยู่แต่ลำแสงริบหรี่น่าใจหาย โทโมโกะรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้เปิดไฟทั้งห้องให้สว่าง แต่ก็ไม่สามารถเดินไปยังสวิตช์ไฟได้ อย่าว่าแต่เดินเลย แค่หันกลับไปยังไม่กล้า...เธอรู้...ว่ามีอะไรอยู่ข้างหลัง...ห้องแบบญี่ปุ่นขนาดแปดเสื่อ[2] ซึ่งตั้งแท่นบูชาอัฐิคุณตา ม่านในห้องนั้นเปิดอยู่ นอกหน้าต่างกระจกฟากโน้นควรจะมองเห็นเพียงที่ดินจัดสรรซึ่งมีต้นหญ้าปกคลุม และแสงไฟจากคอนโดมิเนียมเป็นรูปตารางสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ...มันควรจะมีเพียงเท่านั้น

เมื่อดื่มโค้กแก้วที่สองได้ครึ่งแก้ว โทโมโกะก็แทบกระดิกตัวไม่ได้ กลิ่นอายนั้นเข้มข้นเกินจะทำใจให้เชื่อว่าเป็นเพียงอุปาทาน ราวกับว่ามีบางสิ่งยืดตัวเข้ามาจนแทบสัมผัสต้นคอเธอ

...ถ้ามันเป็น ***สิ่งนั้น*** ล่ะ...จะทำยังไงดี...

โทโมโกะไม่อยากคิดมากไปกว่านี้ ถ้าขืนยังนิ่งอยู่กับที่ต่อไป ก็คงคิดแต่เรื่องนั้นจนอดทนต่อความหวาดกลัวที่ขยายตัวใหญ่ขึ้นไม่ได้ เหตุการณ์เมื่อสัปดาห์ก่อนซึ่งเธอได้ลืมไปแล้ว...ชูอิจิแย่มากที่พูดเรื่องแบบนั้นขึ้นมา ทำให้ทุกคนถอนตัวไม่ได้...แต่พอกลับถึงเมืองใหญ่ความน่าเชื่อของมันก็หมดไป ภาพอันแจ่มชัดนั่น...มีใครบางคนเล่นตลกกับพวกเธอ...โทโมโกะพยายามคิดถึงเรื่องอื่นที่บันเทิงใจกว่า...เรื่องอื่นที่ไม่ใช่...แต่ถ้าเป็นเรื่องนั้น...ถ้าเรื่องนั้นเป็นจริงล่ะ...ใช่แล้ว...ตอนนั้นโทรศัพท์ยังดังขึ้นมา...

...โอย...พ่อกับแม่มัวไปทำอะไรอยู่ที่ไหนกันนะ...

“รีบกลับมาซะทีสิ!”

โทโมโกะโพล่งขึ้น แม้จะเปล่งเสียงออกมา ทว่าไม่มีวี่แววว่าเงาอันน่าพรั่นพรึงนั้นจะถดถอยไป มันยังคงจดจ้องอยู่เบื้องหลัง...รอคอยโอกาส

สาวน้อยวัยสิบเจ็ดอย่างโทโมโกะยังไม่ตระหนักดีนักว่าต้นตอแท้จริง

---

[2] ขนาดเสื่อทาตามิซึ่งไว้ปูห้องแบบญี่ปุ่น เสื่อหนึ่งผืนมีขนาด 182 × 91 เซนติเมตร

ของความกลัวคืออะไร แต่เธอรู้ว่ามีความกลัวชนิดหนึ่งกำลังก่อตัวขึ้นเองได้ในจินตนาการ

...ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ...ไม่สิ...มันจะต้องเป็นอย่างนั้นแน่...ต่อให้หันกลับไป...ไม่น่าเจออะไรหรอก...ต้องไม่มีอะไรแน่ๆ...

โทโมโกะอยากหันกลับไปเหลือเกิน รีบดูให้แน่ใจว่าไม่มีอะไร จะได้หลุดพ้นจากสภาพนี้เสียที แต่มันแค่นั้นจริงหรือ...แผ่นหลังเธอสั่นระริก ความเย็นยะเยือกผุดขึ้นจากไหล่ค่อยๆ คืบคลานตามสันหลังลงสู่เบื้องล่างเหงื่อเย็นๆ ไหลจนเปียกชุ่มเสื้อยืด ความเปลี่ยนแปลงของร่างกายรุนแรงเกินกว่าเป็นแค่อุปาทานคิดไปเอง...

...ใครบางคนเคยกล่าวไว้ว่า...ร่างกายของคนเราซื่อตรงกว่าจิตใจ...

อีกใจหนึ่งก็มีเสียงบอกให้หันกลับไปเถอะ ไม่มีอะไรหรอก ถ้าไม่รีบดื่มโค้กแก้วนี้ให้หมดแล้วกลับไปท่องหนังสือต่อ ผลสอบพรุ่งนี้เป็นอย่างไรไม่รู้ด้วยนะ

น้ำแข็งในแก้วส่งเสียงลั่นดังเปรี๊ยะ โทโมโกะสะดุ้งเฮือก หันกลับไปมองด้านหลังโดยไม่รู้ตัว

วันที่ 5 กันยายน 22.54 น.
สี่แยกหน้าสถานีชินางาวะ โตเกียว

สัญญาณไฟจราจรเบื้องหน้าเปลี่ยนเป็นสีเหลือง หากเร่งฝ่าไปคงพ้น แต่คิมุระพยายามเบี่ยงรถแท็กซี่เข้าจอดทางซ้าย เผื่อโชคดีอาจเจอลูกค้าเรียกไปถึงสี่แยกรปปงหงิ แถวนี้มักมีคนเรียกไปทางอากาซากะและรปปงหงิบ่อย บางครั้งก็มีผู้โดยสารขึ้นมาในจังหวะรถจอดติดไฟแดงเช่นนี้

มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งวิ่งผ่านด้านซ้ายของแท็กซี่ เลยขึ้นไปหยุดหน้าทางม้าลาย คนขี่เป็นชายหนุ่มนุ่งกางเกงยีนส์ คิมุระขวางหูขวางตาพวกมอเตอร์ไซค์ที่มักวิ่งลัดเลาะแล้วกีดขวาง เขาหงุดหงิดคนพวกนี้มากโดยเฉพาะตอนรอสัญญาณไฟแล้วมีมอเตอร์ไซค์แทรกโผล่มาด้านหน้า หรือ

วิ่งมาจอดเทียบข้างประตูรถหน้าตาเฉย วันนี้ทั้งวันหาผู้โดยสารไม่ค่อยได้อารมณ์เขาไม่ดีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว คิมุระจึงมองชายหนุ่มบนมอเตอร์ไซค์ด้วยสายตาไม่สบอารมณ์ ชายหนุ่มซ่อนสีหน้าและแววตาภายใต้หมวกกันน็อกแบบเต็มใบ วางเท้าซ้ายบนขอบทางเท้า กางขากว้าง โยกตัวไปมาอย่างไม่สำรวม

หญิงสาวเรียวขาสวยเดินผ่านไปบนทางเท้า หนุ่มมอเตอร์ไซค์หันมองตามหลังหล่อน แต่มองตามไปได้ไม่สุด เมื่อหมุนคอได้ราวเก้าสิบองศาสายตาของเขาพลันหยุดค้างที่กระจกหน้าต่างจัดแสดงสินค้าทางซ้ายมือ หญิงสาวเดินพ้นระยะสายตาไปแล้ว แต่ชายหนุ่มยังคงเพ่งมองอะไรบางอย่างอยู่เช่นนั้น สัญญาณไฟคนข้ามเริ่มกะพริบ แล้วเปลี่ยนเป็นสีแดง ผู้คนที่กำลังเดินข้ามถนนต่างเร่งฝีเท้าผ่านหน้ารถแท็กซี่ไป ไม่มีใครโบกมือทำท่าเรียกรถเดินเข้ามา คิมุระจึงเร่งเครื่องเตรียมรอสัญญาณไฟจราจรเบื้องหน้าเปลี่ยนเป็นสีเขียว

ทันใดนั้นเองร่างของคนขี่มอเตอร์ไซค์กระตุกสั่นอย่างแรง ชูสองแขนขึ้นเอนล้มมาทางรถแท็กซี่ของคิมุระ พร้อมกับเสียงดังโครม ร่างของเขาปะทะเข้ากับประตู ก่อนจะลับหายไปจากสายตา

...ไอ้ห่าเอ๊ย...

คิมุระเข้าใจว่าชายหนุ่มเสียหลักล้ม จึงกดสัญญาณไฟกะพริบเตือนแล้วลงจากรถไปดู ตั้งใจว่าถ้าประตูเป็นรอยจะเรียกค่าซ่อมให้เต็มที่ สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว รถข้างหลังแซงผ่านรถของคิมุระสู่สี่แยก ชายหนุ่มขี่มอเตอร์ไซค์นอนหงายบนพื้นถนน สะบัดขาเตะไปมาพลางดิ้นพล่านใช้สองมือพยายามถอดหมวกกันน็อก คิมุระตรงไปสำรวจสภาพเครื่องมือหากินของตัวเองก่อนจะสนใจอาการของชายหนุ่ม เขาพบรอยจากการชนเป็นแนวเฉียงพาดบนประตูตามคาด

“ฉิบ...”

คิมุระสบถขณะเดินเข้าใกล้ชายหนุ่มผู้กำลังพยายามถอดหมวกกันน็อกออก ทั้งที่สายคาดยังยึดใต้คางแน่นหนา แต่เขาพยายามถอดมันออกอย่างเอาเป็นเอาตาย แทบจะปลิดเอาศีรษะตัวเองหลุดออกมาด้วย

...จะทรมานอะไรขนาดนั้นเชียว...

คิมุระสังเกตเห็นอาการผิดปกติของชายหนุ่ม จึงนั่งยอง ๆ ลงข้าง ๆ แล้วถามว่า "เป็นยังไงบ้าง" กระจกปิดหน้าหมวกกันน็อกเป็นแบบติดฟิล์มกรองแสง ทำให้มองเห็นสีหน้าผู้สวมใส่ได้ไม่ถนัด ชายหนุ่มกำมือคิมุระเหมือนพยายามจะบอกอะไร หรือวิงวอนร้องขอบางอย่าง แต่ไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา ไม่มีทีท่าจะเปิดกระจกหมวกกันน็อก คิมุระจึงด่วนสรุปความเอาว่า

"รอเดี๋ยว...จะเรียกรถพยาบาลให้เดี๋ยวนี้"

ขณะวิ่งไปยังตู้โทรศัพท์สาธารณะ คิมุระนึกประหลาดใจว่าแค่เสียหลักล้มอาการจะหนักขนาดนี้เชียวหรือ หรือว่าศีรษะบังเอิญกระแทกโดนจุดสำคัญเข้า

...จะบ้ารึ...ไอ้หมอนั่นสวมหมวกกันน็อกนี่นา...ดูท่าทางแขนขาไม่ได้หักด้วย หวังว่าคงไม่กลายเป็นเรื่องใหญ่โต...แต่ถ้ามันเกิดบาดเจ็บเพราะล้มมาชนรถเราก็ซวยสิ...

คิมุระชักสังหรณ์ใจไม่ค่อยดี

ถ้าหมอนั่นบาดเจ็บขึ้นมาจริง ๆ จะต้องใช้ประกันของรถเราคุ้มครองหรือเปล่า...อย่างนั้นก็ต้องยุ่งเรื่องใบรับรองอุบัติเหตุ ตามด้วยตำรวจเป็นของแถม...

เมื่อโทรศัพท์เสร็จ กลับมาที่เดิมพบชายหนุ่มนอนแน่นิ่งไปแล้ว สองมือกุมบริเวณลำคอ ผู้คนที่สัญจรผ่านไปมาพากันหยุดยืนดูอย่างเป็นห่วง คิมุระแหวกฝูงคนเข้าไป พยายามแสดงให้รู้ว่าตนเป็นคนเรียกรถพยาบาล

"เฮ้ย...เฮ้ย...ทำใจดี ๆ ไว้...รถพยาบาลกำลังมาแล้ว"

คิมุระปลดสายคาดหมวกกันน็อกที่ชายหนุ่มพยายามดิ้นรนถอดมันอย่างยากลำบากแต่กลับหลุดออกง่ายดายไม่น่าเชื่อ ที่น่าตกใจกว่านั้นคือใบหน้าซึ่งอยู่ภายในบูดเบี้ยวเหยเก กล่าวได้ว่าเป็นสีหน้าตื่นตระหนก สองตาเบิกกว้าง ลิ้นสีแดงจุกลึกในลำคอ น้ำลายไหลยืดจากมุมปาก

ไม่ต้องรอให้รถพยาบาลมาถึง ตอนถอดหมวกกันน็อกมือของคิมุระบังเอิญแตะโดนบริเวณที่ควรมีสัญญาณชีพ แต่ไม่พบจังหวะเต้น เขาใจหาย

วาบ สัมผัสแห่งความเป็นจริงเหือดหายไปจากทัศนียภาพรอบด้าน

ล้อรถมอเตอร์ไซค์ซึ่งล้มอยู่ยังคงหมุนช้า ๆ น้ำมันสีดำจากเครื่องยนต์ไหลนองไปตามพื้นถนนลงสู่ท่อระบายน้ำ อากาศนิ่งไร้ลม สัญญาณไฟจราจรซึ่งมีท้องฟ้ายามราตรีอันปลอดโปร่งเป็นฉากหลังเปลี่ยนเป็นสีแดงอีกครั้ง คิมุระลุกซวนเซขึ้นยืดเกาะราวแผงกั้นถนน แล้วเหลือบมองร่างซึ่งนอนอยู่บนพื้นอีกครั้ง ศีรษะชายหนุ่มหนุนหมวกกันน็อก ตั้งเป็นมุมฉากผิดธรรมชาติ

...เราเป็นคนวางหัวไอ้หมอนั่น...บนหมวกกันน็อก...ในท่านั้นหรือ เอาหมวกกันน็อกรองแทนหมอนแบบนั้น...ทำไม

คิมุระนึกเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่กี่วินาทีก่อนหน้านั้นไม่ออก ดวงตาเบิกโพลงทั้งสองข้างของชายหนุ่มขี่มอเตอร์ไซค์จ้องมาทางเขา ทำให้ใจเสียวูบ รู้สึกเหมือนมีลมอุ่น ๆ เพิ่งพัดผ่านหัวไหล่ ทั้งที่คืนนี้อากาศร้อนอบอ้าว ร่างของเขากลับสั่นสะท้านไม่หยุด

- 2 -

น้ำสีเขียวในคลองรอบพระบรมมหาราชวังสะท้อนสีสันยามเช้าต้นฤดูใบไม้ร่วง เดือนกันยายนอันร้อนอบอ้าวกำลังจะจบสิ้น อาซาคาวะ คะสึยูกิ กำลังเดินลงสู่ชานชาลารถไฟใต้ดิน แต่แล้วเกิดเปลี่ยนใจ อยากเห็นสีสันของน้ำซึ่งปกติมองจากชั้นเก้าของอาคารในระยะใกล้ขึ้น จึงหันกลับเดินย้อนขึ้นบันไดออกสู่ด้านนอก ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายอากาศสกปรกในสำนักพิมพ์จมดิ่งลงสู่ใต้ดินราวกับตะกอนจมกองก้นแจกัน เขาจึงอยากออกมาสูดอากาศภายนอกกะทันหัน สีเขียวของแมกไม้รายรอบเขตพระบรมมหาราชวังเบื้องหน้า ทำให้ลืมควันพิษจากทางด่วนหมายเลขห้าและถนนสายรอบเมืองที่มาบรรจบกันย่านนี้ไปได้ ท้องฟ้ายามรุ่งสางทอประกายสดใสควบคู่ไปกับอากาศเย็นฉ่ำในยามเช้าตรู่

ร่างกายซึ่งผ่านการอดนอนมาทั้งคืนอ่อนเพลียไม่น้อย แต่ชายหนุ่ม

ไม่รู้สึกง่วงนัก ความตื่นเต้นจากการเขียนต้นฉบับเพิ่งเสร็จกลายเป็นแรงกระตุ้นอย่างดีให้เซลล์สมองตื่นตัว อาซาคาวะไม่ได้หยุดพักเลยตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมา เขาตั้งใจว่าวันนี้กับพรุ่งนี้จะพักผ่อนอยู่กับบ้าน ในเมื่อเป็นคำสั่งจากหัวหน้ากองบรรณาธิการ เขาจึงหยุดพักได้โดยไม่ต้องเกรงใจ

ชายหนุ่มเห็นแท็กซี่ว่างแล่นมาจากทางคุดันชิตะ เขายกมือขึ้นโบกเรียกโดยอัตโนมัติ ตั๋วเดือนรถไฟใต้ดินจากสถานีทาเกะบะชิถึงสถานีชิมบัมบะที่ใช้เป็นประจำหมดอายุไปเมื่อสองวันก่อนยังไม่ได้ซื้อใหม่ จากที่นี่ไปถึงคอนโดมิเนียมในเขตคิตะชินางาวะ ถ้านั่งรถไฟใต้ดินเป็นเงินสี่ร้อยเยน นั่งแท็กซี่เป็นเงินประมาณสองพันเยนเศษ ๆ เท่ากับใช้เงินเกินราวพันห้าร้อยเยน แต่เมื่อนึกถึงว่าต้องเปลี่ยนรถไฟถึงสามต่อ ประกอบกับเงินเดือนที่เพิ่งได้รับมาสด ๆ ร้อน ๆ ช่วยทำให้เขาคิดเข้าข้างตัวเองได้ว่าเอาวะ ฟุ่มเฟือยแค่วันนี้วันเดียวจะเป็นไรไป

การที่อาซาคาวะเกิดอยากเรียกรถแท็กซี่ ในวันนี้ ณ สถานที่นี้ เป็นเพียงความผันแปรทางอารมณ์สืบเนื่องจากแรงบันดาลใจเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นซ้ำซ้อนกัน เขาไม่ได้ออกมาข้างนอกโดยตั้งใจจะเรียกแท็กซี่ เพียงแค่อยากสูดอากาศบริสุทธิ์ แล้วบังเอิญแท็กซี่เปิดไฟว่างแล่นผ่านมา ประจวบเหมาะกับวินาทีนั้นเขานึกขึ้นได้ว่าเกียจซื้อตั๋วรถไฟใต้ดินซึ่งต้องเปลี่ยนรถถึงสามต่อ หากเขากลับบ้านโดยรถไฟใต้ดินแต่แรก เหตุการณ์ทั้งสองคงไม่มีวันเชื่อมโยงเป็นเรื่องเดียวกันได้ เมื่อลองคิดตามดูจะเห็นได้ว่า จุดเริ่มต้นของเรื่องต่าง ๆ มักเกิดขึ้นจากความบังเอิญเช่นนี้เสมอ

รถแท็กซี่คันหนึ่งจอดเทียบหน้าอาคารพาเลซ ไซด์อย่างช้า ๆ คนขับเป็นชายร่างเล็กอายุประมาณสี่สิบปี นัยน์ตาแดงก่ำคงเพราะอดนอนมาทั้งคืน ป้ายบนแผงหน้ารถมีรูปสีของคนขับติดอยู่ ถัดจากรูปถ่ายระบุชื่อคนขับไว้ว่าคิมุระ มิกิโอะ

“ไปคิตะชินางาวะครับ...”

เมื่อคิมุระได้ยินจุดหมายปลายทางของผู้โดยสารก็กระปรี้กระเปร่าขึ้นทันที คิตะชินางาวะอยู่เลยฮิงาชิโกะทันดะ ซึ่งเป็นที่ตั้งอู่รถของบริษัทแท็กซี่ไปเล็กน้อย เป็นทางเดียวกับที่เขาจะเอารถไปส่งพอดี คนขับแท็กซี่จะรู้สึก

สนุกกับงานได้ เมื่อเขาสามารถรับผู้โดยสารติดต่อกันไปตามทิศทางที่ตั้งเป้าไว้ คิมุระเลยช่างพูดกว่าปกติ

“จะไปทำข่าวหรือครับ”

อาซาคาวะเบนตาที่แดงจากความเหนื่อยล้าออกนอกหน้าต่างรถ เขากำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่ จึงย้อนถามไปว่า “หือ?” ในใจนึกสงสัยว่าคนขับรู้อาชีพของตนได้อย่างไร

“คุณผู้โดยสารไม่ได้เป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์หรือครับ”

“ใช่ เป็นนักข่าว...แต่ว่าเป็นนิตยสารรายสัปดาห์...โชเฟอร์รู้ได้ยังไง”

คิมุระขับแท็กซี่มาเกือบยี่สิบปีแล้ว พอจะเดาอาชีพของผู้โดยสารได้จากสถานที่รับขึ้นรถ การแต่งกาย และวิธีพูดจา โดยทั่วไปผู้โดยสารซึ่งมีอาชีพเป็นที่นิยมและภาคภูมิใจในงานของตน มักยินดีพูดคุยกับเขาในหัวข้อเกี่ยวกับอาชีพการงาน

“ลำบากแย่เลยนะครับ ต้องออกแต่เช้าอย่างนี้”

“ตรงข้าม...ผมกำลังจะกลับไปนอนต่างหาก”

“อ้าว...งั้นก็เหมือนผมสิ...”

ปกติอาซาคาวะไม่ได้ภาคภูมิใจในอาชีพการงานนัก แต่เช้าวันนี้เขาได้สัมผัสกับความรู้สึกอิ่มอกอิ่มใจอีกครั้ง เหมือนเมื่อครั้งที่ข่าวของตนได้ลงตีพิมพ์ในหน้านิตยสารเป็นครั้งแรก เขาเพิ่งทำสกู๊ปพิเศษต่อเนื่องเป็นตอนๆ จบลง และได้รับเสียงตอบรับเป็นที่น่าพอใจ

“งานสนุกไหมครับ”

“ก็งั้นๆ...” อาซาคาวะตอบแบ่งรับแบ่งสู้ บางครั้งก็สนุก บางครั้งก็ไม่สนุก แต่ตอนนี้ขี้เกียจตอบขยายความมากไปกว่านี้ เขาไม่เคยลืมความผิดพลาดเมื่อสองปีก่อน ยังจำหัวข้อข่าวที่เขียนในครั้งนั้นได้แม่นยำ

เหล่าเทพเจ้าองค์ใหม่ในยุคปัจจุบัน

ภาพอันน่าสมเพชของตนเองในครั้งนั้น ตอนที่วิงวอนตัวสั่นกับหัวหน้ากองบรรณาธิการว่าไม่สามารถทำข่าวได้อีกปรากฏขึ้นในห้วงความทรงจำ

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ รถแล่นผ่านโค้งซ้ายด้านข้างโตเกียวทาวเวอร์ไปด้วยความเร็ว

“เอ่อ...คุณครับ...จะไปถนนสายเลียบคลองหรือสายไดอิจิเคฮินครับ”

เส้นทางที่เลือกใช้ต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าจะไปจุดไหนของคิตะชินางาวะ

“ไปทางเส้นไดอิจิเคฮิน...ช่วยปล่อยผมลงตรงแถวก่อนชิมบัมบะหน่อยนึงก็แล้วกัน”

คนขับแท็กซี่จะสบายใจขึ้นเมื่อได้รู้จุดหมายปลายทางแน่ชัดของผู้โดยสาร คิมุระหักพวงมาลัยไปทางขวาตรงสี่แยกฟุดะโนะสึจิ

สถานที่นั้น ใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ มันเป็นสี่แยกที่คิมุระไม่อาจลืมได้ในช่วงหนึ่งเดือนผ่านมา ต่างจากอาซาคาวะซึ่งยังยึดติดกับความผิดพลาดเมื่อสองปีก่อน คิมุระเริ่มมองอุบัติเหตุครั้งนั้นด้วยสายตาของบุคคลที่สามได้แล้ว เพราะเขาไม่มีส่วนต้องรับผิดชอบ หรือสำนึกเสียใจเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นแต่อย่างใด อุบัติเหตุซึ่งอีกฝ่ายก่อขึ้นและกระทำตัวเอง ไม่ใช่เรื่องที่ระมัดระวังแล้วจะหลีกเลี่ยงได้ คนขับแท็กซี่เกือบลืมความกลัวในครั้งนั้นไปหมดแล้ว หนึ่งเดือน...จะเรียกว่านานได้หรือเปล่า... ส่วนอาซาคาวะยังไม่อาจหลุดพ้นจากความกลัวเมื่อสองปีก่อนได้...

เพียงแต่คิมุระไม่สามารถอธิบายว่าเหตุใดทุกครั้งที่ผ่านจุดนี้จึงอยากเล่าเรื่องครั้งนั้นให้คนอื่นฟัง ก่อนอื่นเขาจะชำเลืองมองกระจกมองหลัง ถ้าหากผู้โดยสารหลับค่อยล้มเลิกความคิด ไม่อย่างนั้นเขาอดไม่ได้ที่จะเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ผู้โดยสารทุกคนฟังอย่างละเอียด ทุกครั้งที่มาถึงสี่แยกนี้ คิมุระจะถูกแรงบันดาลใจให้อยากพูดเข้าครอบงำ

“สักเกือบเดือนที่แล้วมังครับ...”

สัญญาณไฟจราจรเบื้องหน้าเปลี่ยนจากเหลืองเป็นแดง ราวกับรอจังหวะให้คิมุระเริ่มเล่าเรื่องอยู่

“โลกเรานี่มีเรื่องแปลกพิกลมากมายเลยนะครับ”

คิมุระเกริ่นเป็นนัย พยายามดึงความสนใจจากผู้โดยสาร อาซาคาวะผงกศีรษะครึ่งหลับครึ่งตื่นขึ้นแล้วหันมองไปรอบด้าน เขาตกใจเสียงของ

คิมุระ จึงเงยขึ้นมองจุดที่รถอยู่ในปัจจุบัน

“หมู่นี้มีการตายกะทันหันเพิ่มขึ้นหรือยังไงนะ กระทั่งในหมู่คนหนุ่มสาว”

“หือ?” คำพูดนั้นสะท้อนก้องในหูของอาซาคาวะ...การตายกะทันหัน?

คิมุระพูดต่อ “คือว่า...ประมาณเดือนที่แล้วมั้ง...ผมจอดติดไฟแดงอยู่ตรงนั้น จู่ๆ ก็มีมอเตอร์ไซค์ล้มมาชนรถผม ไม่ใช่วิ่งมาแล้วล้มนะครับ แต่ล้มทั้งที่จอดอยู่ แล้วเป็นยังไงต่อรู้ไหม อ้อ คนขับอายุสิบเก้า เป็นนักเรียนโรงเรียนกวดวิชา ดันตายไปเฉยเลย ทำเอาผมตกใจแทบแย่ ทั้งรถพยาบาล ทั้งรถตำรวจ แห่มากันเอิกเกริก แถมรถผมถูกชนด้วย กลายเป็นเรื่องวุ่นวายใหญ่โต”

อาซาคาวะนิ่งเงียบ สัญชาตญาณนักข่าวนับสิบปีบอกให้เขาจดชื่อคนขับและบริษัทรถแท็กซี่ไว้ทันที เป็นการตัดสินใจรวดเร็วจนแทบไม่ต้องคิด

“คือการตายของเขาออกจะแปลกสักหน่อย เขานอนหงายดิ้นพราดๆ พยายามถอดหมวกกันน็อกอย่างเอาเป็นเอาตาย ผมไปโทร.เรียกรถพยาบาลกลับมาอีกที หมอนั่นก็กลับบ้านเก่าไปแล้ว”

“ตรงไหนหรือครับ” สติของอาคาซาวะตื่นเต็มที่

“ตรงโน้นครับ...โน่นไง...” คิมุระชี้ไปยังบริเวณสุดทางม้าลายหน้าสถานีรถไฟ สถานีชินางาวะอยู่ในแขวงทาคานาวะ เขตมินาโตะ อาซาคาวะบันทึกข้อมูลไว้ในสมองอย่างแม่นยำ หากเกิดอุบัติเหตุขึ้นบริเวณนั้น เจ้าของท้องที่คือสถานีตำรวจทาคานาวะ เขาคะเนว่องไวถึงลู่ทางเข้าไปสืบเรื่องในสถานีตำรวจ ข้อดีของบริษัทหนังสือพิมพ์รายใหญ่คือจุดนี้เอง หนังสือพิมพ์มีเส้นสายเกี่ยวโยงในทุกวงการ บางครั้งความสามารถในการรวบรวมข้อมูลยังเหนือกว่าตำรวจด้วยซ้ำ

“สาเหตุการตายคือ ตายอย่างกะทันหันอย่างงั้นหรือครับ” ไม่รู้ว่ามีโรคชื่อนี้อยู่จริงหรือเปล่า อาซาคาวะร้อนใจรีบถามไปหน่อย ทั้งที่เขาก็ไม่รู้ว่าคดีนี้ติดค้างใจตรงไหน

“เป็นเรื่องตลกไม่น่าเชื่อ รถผมจอดอยู่เฉยๆ นะครับ จู่ๆ ฝ่ายนั้น

ก็ล้มลงมาเอง เดือดร้อนผมต้องวิ่งทำใบรับรองอุบัติเหตุ แถมยังหวิดต้องเสียประวัติประกันรถไปอีก นี่แหละที่เรียกว่าถึงคราวซวย"

"จำวันเวลาแน่นอนได้ไหมครับ"

"อ๊ะ ได้กลิ่นคดีหรือไงครับ รู้สึกจะเป็นวันที่สี่ หรือ ห้า กันยายน อืม ประมาณนั้นมั้ง ส่วนเวลาคิดว่าราว ๆ ห้าทุ่ม"

พูดจบภาพเหตุการณ์ก็ผุดขึ้นในสมองของคิมุระอีกครั้ง อากาศอุ่น ๆ...น้ำมันสีดำสนิทไหลออกจากมอเตอร์ไซค์ที่ล้มอยู่ มันเลื้อยคืบคลานไปยังท่อระบายน้ำประดุจสิ่งมีชีวิต พื้นผิวของมันสะท้อนแสงไฟหน้ารถ จากนั้นกลายเป็นหยดหนืดเหนียวไหลลงท่อ หายไปโดยไร้เสียง ประสาทสัมผัสทั้งมวลราวกับเสื่อมสภาพไปชั่วขณะ ไหนยังจะใบหน้าคนตายที่หนุนหมวกกันน็อก...ใบหน้าอันตื่นตระหนก เขาหวาดกลัวอะไรหรือ

สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว คิมุระเหยียบคันเร่ง ได้ยินเสียงปากกาลูกลื่นขีดเขียนบนแผ่นกระดาษจากเบาะด้านหลัง อาซาคาวะกำลังจดข้อมูลที่ได้ฟัง คิมุระรู้สึกคลื่นไส้...ทำไมถึงระลึกเหตุการณ์ได้แจ่มชัดขนาดนี้...เขากลืนน้ำลายฝาดเฝื่อนลงคอ ข่มกลั้นความคลื่นเหียนเอาไว้

"สาเหตุการตายคืออะไรครับ" อาซาคาวะถาม

"หัวใจวาย"

หัวใจวาย? แพทย์ชันสูตรศพลงความเห็นเช่นนั้นจริงหรือ สมัยนี้ไม่น่าจะใช้คำว่าหัวใจวายกันอีกแล้ว

"คงต้องตรวจสอบสาเหตุพร้อมกับวันเวลาที่แน่นอนด้วย" อาซาคาวะรำพึงกับตัวเองขณะจดบันทึก

"สรุปว่า นอกจากนั้นไม่มีบาดแผลอื่นภายนอกเลยใช่ไหม"

"ใช่แล้วครับ...น่าตกใจจริง ๆ...นั่นสิ...ผมต่างหากสิที่ควรเป็นฝ่ายตกใจ"

"หือ?"

"เอ่อ...คือว่าคนตาย...ตายด้วยสีหน้าตื่นตกใจมากเลยครับ"

เกิดเสียงแตกดังสะท้อนในใจอาซาคาวะ แต่อีกทางก็มีเสียงปฏิเสธ

ความสัมพันธ์ของเส้นทั้งสองที่มาบรรจบกัน

...เป็นเรื่องบังเอิญต่างหาก มันก็แค่ความบังเอิญเท่านั้น...

สถานีชิมบัมบะของรถไฟสายเคฮินคิวโคอยู่ตรงหน้า

“เลี้ยวซ้ายตรงสัญญาณไฟข้างหน้า แล้วจอดเลยครับ”

รถหยุดจอด ประตูเปิดออก อาซาคาวะยื่นธนบัตรพันเยนสองใบพร้อมนามบัตรให้คนขับ

“ผมชื่ออาซาคาวะ อยู่หนังสือพิมพ์เอ็ม ถ้าคุณไม่รังเกียจ ช่วยเล่าเรื่องนี้ให้ฟังอย่างละเอียดได้ไหม”

“ได้สิครับ”

คิมุระพูดอย่างยินดี ไม่รู้ว่าเพราะอะไร เขาจึงรู้สึกเหมือนเป็นหน้าที่ที่ต้องทำเช่นนั้น

“แล้วผมจะโทร.ไปหาวันหลังนะครับ”

“เบอร์โทรศัพท์...”

“อ๋อ ผมจดชื่อกับเบอร์โทร.บริษัทของคุณไว้แล้ว อยู่แถวนี้เองใช่ไหม”

อาซาคาวะลงจากรถ ตั้งท่าจะปิดประตูแต่ลังเลเล็กน้อย เขารู้สึกหวั่น ๆ อย่างบอกไม่ถูกที่จะตรวจสอบเรื่องนี้ เตือนตัวเองว่าควรแล้วหรือที่จะเข้าไปยุ่งกับเรื่องประหลาด เดี๋ยวประวัติศาสตร์ก็ซ้ำรอยอีก แต่เขารู้อยู่แก่ใจดีว่าในเมื่อเกิดความสนใจขนาดนี้ จะปล่อยให้เรื่องผ่านไปเฉย ๆ ไม่ได้ อาซาคาวะถามคิมุระอีกครั้ง

“แน่ใจนะครับว่า ผู้ชายคนนั้นดิ้นทุรนทุราย พยายามจะถอดหมวกกันน็อกออก”

- 3 -

บรรณาธิการโองุริขมวดคิ้วขณะรับฟังรายงานจากอาคาซาวะ เพราะมันทำให้เขานึกถึงภาพของอาซาคาวะในอดีตเมื่อสองปีก่อน ที่นั่งประจันหน้า

กับเครื่องพิมพ์ไฟฟ้า[3] ทั้งวันทั้งคืนราวกับมีอะไรเข้าสิง เขาพิมพ์เรื่องราวชีวประวัติของศาสดา คาเงยามะ โชโค อย่างละเอียดลออ เสริมด้วยข้อมูลมากกว่าที่ได้จากการสัมภาษณ์ ความผิดปกติของเขาในครั้งนั้นหนักหนาสาหัสเอาการ จนเกือบต้องพาไปตรวจกับจิตแพทย์

โชคไม่ดีที่ช่วงเวลาบังเอิญซ้ำซ้อนกัน สองปีที่แล้ววงการสิ่งพิมพ์ถูกครอบงำด้วยกระแสคลั่งเรื่องลึกลับเกี่ยวกับจิตวิญญาณ ห้องกองบรรณาธิการเต็มไปด้วยกองรูปถ่ายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ดังกล่าว เรื่องราวจากประสบการณ์จริงหรือรูปถ่ายติดวิญญาณถูกส่งไปยังทุกสำนักพิมพ์ จนทำให้คิดว่าโลกนี้บ้าคลั่งกันไปหมด

โองุริเชื่อว่าตนสามารถทำความเข้าใจกลไกของโลกและสังคมในระดับหนึ่ง มีเพียงปรากฏการณ์นี้เท่านั้น ที่ทำอย่างไรก็ไม่อาจหาคำตอบให้ยอมรับได้ จำนวนผู้ส่งเรื่องเข้ามามีจำนวนมากเป็นประวัติการณ์ ไม่ได้เป็นเรื่องเกินจริงเลยว่า ห้องกองบรรณาธิการเกือบถูกถมด้วยไปรษณียภัณฑ์ที่เข้ามาในแต่ละวัน ซ้ำร้ายกว่านั้นคือ ทั้งหมดเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่องมงาย ไม่เพียงแค่หนังสือพิมพ์เอ็มเท่านั้นที่ตกเป็นเป้า สำนักพิมพ์ทุกแห่งในประเทศญี่ปุ่นต่างถูกดึงเข้าไปพัวพันในวังวนนี้ ต้องเผชิญความยากลำบากในการรับมือกับเหตุการณ์อันเกินเข้าใจได้

ผลจากการทุ่มเทเวลาตรวจสอบ พบว่าผู้ส่งจดหมายไม่ใช่คนเดียวส่งหลายฉบับ แน่นอน เกือบทั้งหมดใช้นามสมมติ แต่แค่ประเมินคร่าว ๆ สรุปได้ว่าในช่วงนั้นมีคนนับสิบล้านส่งจดหมายไปยังสำนักพิมพ์ใดสำนักพิมพ์หนึ่ง สิบล้านคน!

วงการสิ่งพิมพ์สั่นสะเทือนด้วยตัวเลขนี้ ถึงแม้เนื้อหาที่เขียนมาไม่ค่อยมีอะไรน่ากลัวนัก ที่น่าตื่นตระหนกคือจำนวนของมันต่างหาก เพราะหมายความว่า ถ้ามีคนสิบคนมารวมตัวกัน จะมีหนึ่งคนในนั้นเป็นผู้มี

[3] เครื่องพิมพ์ไฟฟ้า หรือเครื่องพิมพ์เวิร์ดโปรเซสเซอร์ เรียกย่อเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า “วาโปร” เป็นเครื่องพิมพ์ไฟฟ้าก่อนจะมีโปรแกรมเวิร์ดในเครื่องคอมพิวเตอร์ใช้ในปัจจุบัน เครื่องที่พิมพ์ภาษาญี่ปุ่นได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1977 โดยบริษัทชาร์ป

ประสบการณ์เคยส่งจดหมายประเภทนี้ แต่เมื่อลองสอบถามผู้เกี่ยวข้องในวงการ ตลอดจนญาติสนิทมิตรสหายของพวกเขา กลับไม่พบว่ามีใครเคยส่งจดหมายทำนองนั้นเลย มันเป็นอย่างไรกันแน่ กองจดหมายเป็นภูเขาเลากามาจากไหน เหล่ากองบรรณาธิการต่างเอียงคอด้วยความฉงน จากนั้นกระแสค่อย ๆ ซาไปเองโดยไม่พบคำตอบ หลังจากผ่านพ้นวิกฤตการณ์ต่อเนื่องเกือบครึ่งปี กองบรรณาธิการคืนกลับสู่สภาพปกติราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีจดหมายแบบนั้นส่งมาอีกแม้แต่ฉบับเดียว

ในฐานะนิตยสารรายสัปดาห์ที่ออกโดยบริษัทหนังสือพิมพ์ บรรณาธิการโองุริต้องมีท่าทีชัดเจนในการเผชิญหน้ากับปรากฏการณ์เช่นนี้ ข้อสรุปของเขาคือ วางตัวเพิกเฉยโดยสิ้นเชิง บางทีผู้จุดชนวนเหตุการณ์ครั้งนี้อาจเป็นนิตยสารที่โองุริวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอว่าไร้สาระ การที่นิตยสารดังกล่าวตีพิมพ์ภาพถ่ายและเรื่องเล่าจากประสบการณ์ของผู้อ่าน โหมกระพือกระแสนิยมเขียนเรื่องทำนองนี้ส่งสำนักพิมพ์ จนลุกลามเป็นเหตุการณ์ผิดปกติ แน่นอนโองุริเองรู้ดีว่า คำอธิบายนี้ไม่สามารถตอบทุกสิ่งทุกอย่างให้คลี่คลายได้ แต่เขาจำเป็นต้องหาเหตุผลสมเหตุสมผลตามหลักตรรกะมาใช้กับสถานการณ์ดังกล่าว

นับแต่นั้นทุกคนในกองบรรณาธิการรวมทั้งตัวโองุริ จึงลำเลียงเอกสารที่ถูกส่งมาทางไปรษณีย์ทุกชิ้นเข้าเตาเผาโดยไม่เปิดอ่าน และแสดงทีท่าต่อสังคมเหมือนภาวะปกติไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง พวกเขาปฏิเสธเนื้อหาทุกสิ่งเกี่ยวกับเรื่องงมงาย ยืนยันเพิกเฉยไม่สนใจ จะเป็นด้วยเหตุนั้นหรืออย่างไรกระแสคลั่งส่งเรื่องไปสำนักพิมพ์จึงค่อยซาลง ทว่าในตอนนั้นเองอาซาคาวะช่างโง่เขลาได้ก่อพฤติกรรมเหมือนราดน้ำมันเข้ากองไฟที่กำลังจะมอด โองุริจ้องหน้าอาซาคาวะอย่างพินิจพิเคราะห์

...คิดจะทำให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเมื่อสองปีอีกหรือไง...

“พ่อคุณเอ๋ย...” ยามโองุริลำบากใจไม่รู้จะพูดอย่างไรดี เขามักเรียกคู่สนทนาด้วยคำเรียกเช่นนี้

“ผมรู้นะว่า หัวหน้ากำลังคิดอะไรอยู่”

“เฮ้อ...จะว่าน่าสนใจก็น่าสนใจอยู่หรอก...แต่ไม่รู้ว่าจะมีอะไรโผล่มา

อีก...แล้วไงล่ะ ถ้าไอ้ที่โผล่มาเกิดเป็นเรื่องพรรค์นั้นอีก จะไม่เดือดร้อนไปตามๆ กันหรือ...”

เรื่องพรรค์นั้น...โองุริยังคงเชื่อว่า กระแสนิยมความเชื่อเรื่องปรากฏการณ์ทางจิตวิญญาณเมื่อสองปีก่อน เป็นสิ่งที่มีคนสร้างขึ้น ทั้งยังเกลียดแค้นชิงชัง เพราะมันทำให้เขาเดือดร้อนอย่างหนัก เขาจึงยังมีอคติต่อสิ่งที่อยู่เหนือเหตุผลทั้งหลาย

“ผมไม่ได้คิดจะพูดถึงในแง่เรื่องลึกลับมหัศจรรย์เลย แค่บอกว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะบังเอิญขนาดนี้”

“บังเอิญงั้นหรือ...”

โองุริยกมือแตะขมับ ลองคิดเรียบเรียงอีกครั้ง

โออิชิ โทโมโกะ หลานสาวของภรรยาอาซาคาวะ เสียชีวิตในบ้านตัวเองที่เขตฮมโมกุ ราว 23.00 น. ของวันที่ 5 กันยายน สาเหตุการตายคือหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน เธอยังเป็นนักเรียนชั้นมัธยมหก วัยสิบเจ็ดปีเท่านั้น วันและเวลาเดียวกันเด็กหนุ่มนักเรียนโรงเรียนกวดวิชา อายุสิบเก้าปีเสียชีวิตกะทันหันขณะขี่มอเตอร์ไซค์จอดติดไฟแดงอยู่ สาเหตุคือกล้ามเนื้อหัวใจหยุดทำงานเช่นกัน

“สำหรับผมแล้ว ฟังยังไงมันก็แค่เรื่องบังเอิญที่เกิดซ้ำกันเท่านั้น คุณได้ยินเรื่องอุบัติเหตุจากคนขับแท็กซี่ เลยนึกถึงเรื่องหลานเมียตายขึ้นมาได้ก็เท่านั้นเอง ไม่ใช่หรือ”

“ฟังนะครับ” อาซาคาวะเรียกความสนใจจากผู้เป็นหัวหน้า “ชายหนุ่มที่ขี่มอเตอร์ไซค์ ก่อนเสียชีวิตเขาพยายามดิ้นถอดหมวกกันน็อกออกนะครับ”

“แล้วไง...”

“โทโมโกะก็เช่นกัน ตอนพบศพ เธอทึ้งหัวตัวเองจนผมหลุดพันเต็มนิ้วมือสองข้าง”

อาซาคาวะเคยพบโทโมโกะหลายครั้ง เธอเป็นเด็กสาวผู้ใส่ใจดูแลเส้นผมเช่นเดียวกับนักเรียนหญิงมัธยมปลายทั่วไป สระผมทุกเช้าไม่เคยขาด เป็นไปไม่ได้ที่เด็กสาวจะทึ้งเส้นผมซึ่งตัวเองทะนุถนอม ไม่รู้อะไรบังคับให้เธอทำเช่นนั้น ทุกครั้งที่อาซาคาวะนึกภาพโทโมโกะพยายามดึงทึ้งกระชากผม

ตัวเองอย่างไม่คิดชีวิต เขาจินตนาการไปถึงเงาของบางสิ่งที่มองไม่เห็น และความหวาดหวั่นพรั่นพรึงสุดเปรียบเปรยรุกเร้าผลักดันเธอ

“ไม่รู้สิพ่อคุณเอ๊ย ฝังใจคิดมากไปหรือเปล่า ไม่ว่าจะคดีไหน ถ้าพยายามหาส่วนที่เหมือนกัน มันต้องเจออะไรเหมือนกันสักอย่าง เรื่องของเรื่องคือ ทั้งสองคนหัวใจวายตายเหมือนกัน ก็สมควรที่จะทรมานไหม คงเป็นธรรมดาที่จะทิ้งผมหรือดิ้นถอดหมวกกันน็อกไม่ใช่หรือ”

แม้จะยอมรับว่าสิ่งที่บรรณาธิการพูดเป็นไปได้ แต่อาซาคาวะยังคงส่ายหน้า เขาจะไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อคำพูดอีกฝ่ายง่าย ๆ

“อกนะครับหัวหน้า...เจ็บหน้าอกต้องทิ้งผมด้วยหรือ”

“คุณเคยหัวใจวายเหรอ”

“...ไม่เคยครับ”

“แล้วลองถามหมอหรือยัง”

“ถามอะไรครับ”

“ถามว่าคนที่หัวใจวาย จะทิ้งผมตัวเองหรือเปล่า”

อาซาคาวะได้แต่นิ่งเงียบ ความจริงเขาได้สอบถามแล้ว แพทย์ตอบคลุมเครือ...จะว่าไม่เกิดแน่ ๆ ก็ไม่ใช่ กรณีกลับกันก็มีนะครับ ยกตัวอย่างเช่น กรณีเลือดออกใต้เยื่อบุสมอง หรือเลือดออกในสมอง อาจมีอาการปวดศีรษะควบคู่ไปกับอาการคลื่นไส้อึดอัดบริเวณช่องท้องได้

“สรุปคือขึ้นอยู่กับความแตกต่างรายบุคคลไม่ใช่หรือ บางคนอาจขยี้หัวเวลาคิดเลขไม่ออก แต่บางคนอาจสูบบุหรี่ หรืออาจมีคนเอามือกุมท้องก็ได้” โองุริพูดพลางหมุนเก้าอี้

“เอาเป็นว่าในตอนนี้ผมยังให้คำตอบไม่ได้ ไม่มีหน้าให้ลงหรอกนะคุณก็รู้...ไหนจะมีเรื่องสองปีก่อนยังเป็นชนักปักหลังอยู่ เรื่องจำพวกนี้เผลอเข้าไปยุ่งโดยไม่ระวังไม่ได้หรอก ถ้าปักใจเชื่อเสียอย่างก็เขียนอะไรได้ทั้งนั้นแหละ”

อาจเป็นเช่นนั้นจริงก็ได้ มันอาจเป็นเพียงความบังเอิญซ้ำซ้อนอย่างบรรณาธิการว่า แต่แล้วยังไงล่ะ ท้ายที่สุดแม้แต่แพทย์ยังเอียงคอฉงนเมื่อถูกถามว่ามีบ้างหรือไม่ที่คนเราจะกระชากผมหลุดออกมาเป็นกระจุก

เพราะอาการหัวใจวาย แพทย์ได้แต่ขมวดคิ้วแล้วครุ่นคิดส่งเสียงครางเท่านั้น ใบหน้าฟ้องว่า อย่างน้อยที่สุดในบรรดาคนไข้ที่เขาเคยตรวจรักษา ไม่เคยมีตัวอย่างอาการดังกล่าวมาก่อน

“เข้าใจแล้วครับ”

ตอนนี้อาซาคาวะได้แต่ยอมถอยโดยดี หากไม่สามารถสืบค้นความเชื่อมโยงระหว่างสองเหตุการณ์ให้เป็นรูปธรรมชัดเจนกว่านี้ คงยากจะทำให้บรรณาธิการยอมรับ หากไม่พบเบาะแสใด ถึงตอนนั้นควรตัดใจล้มเลิกไปดีกว่า เขาบอกกับตัวเองเช่นนั้น

- 4 -

หลังวางสายแล้ว อาซาคาวะยังค้างมือบนหูโทรศัพท์อยู่พักใหญ่ น้ำเสียงตนเองที่พยายามยกย่องเอาอกเอาใจฝ่ายตรงข้ามยังค้างอยู่เต็มสองหู ทำให้เขาอัดอั้นตันใจบอกไม่ถูก คู่สนทนาทางโทรศัพท์รับสายต่อจากเลขานุการด้วยทีท่าวางโต แต่เมื่อได้ฟังคำอธิบายเนื้อหาคอลัมน์น้ำเสียงค่อยอ่อนลง เริ่มแรกฝ่ายนั้นคงเข้าใจผิดว่าเป็นการติดต่อมาเพื่อขอให้ลงโฆษณา จากนั้นจึงใช้สมองคำนวณอย่างว่องไว ถึงผลประโยชน์จากการที่ชีวประวัติของตนจะถูกตีพิมพ์บนหน้าหนังสือ

คอลัมน์ ‘สัมภาษณ์ผู้บริหารสูงสุด’ เป็นโครงการต่อเนื่องซึ่งเริ่มลงพิมพ์ตั้งแต่เดือนกันยายน มุ่งความสนใจไปยังประธานบริษัทผู้บุกเบิกก่อตั้งกิจการขึ้นในช่วงรุ่นเดียว โดยนำเรื่องราวความยากลำบากและความอุตสาหะในการก่อร่างสร้างตัวของเขาลงเป็นหัวข้อคอลัมน์

หลังนัดหมายสำเร็จ อาซาคาวะน่าจะวางหูโทรศัพท์อย่างพอใจ แต่ใจของชายหนุ่มกลับหนักอึ้ง สิ่งที่จะได้ฟังจากชายไร้ความเป็นผู้ดีคนนี้ คือเรื่องเล่าประสบการณ์ความยากลำบากในรูปแบบเดิม ๆ นอกนั้นคงเป็นการคุยโวโอ้อวดว่าตนมีความสามารถเก่งกาจเลิศเลอเพียงใด ไขว่คว้าโอกาสถีบตัวขึ้นสู่ความสำเร็จได้อย่างไร หากอาซาคาวะไม่บอกลาและลุกขึ้น

ม้วนวิดีโอปริศนา มาพร้อมกับคำสาป
คุณจะ ส่งต่อ หรือ เปิดดู

การกลับมาอีกครั้ง ของนิยายสยองขวัญสั่นประสาท
ที่เคยแปลและตีพิมพ์เป็นไทยโดยสำนักพิมพ์ JBOOK
หนังสือที่สื่อมวลชนญี่ปุ่นยกย่องให้เป็น
"สุดยอดนิยายสยองขวัญแห่งศตวรรษใหม่"

เมื่อการตายของหนุ่มสาวสี่คน เป็นปริศนาที่ไร้คำตอบ
อาซาคาวะ นักข่าวผู้ต้องการไขที่มาของความตายนี้
จนในที่สุด ได้พบเงื่อนงำสยองขวัญ
กับ ม้วนวิดีโอ ที่มาพร้อม คำสาป เมื่อเปิดดู
หากภายใน 7 วัน แก้คำสาปไม่ได้ เขาจะต้องตาย
ถ้าจะตายไปคนเดียวคงไม่เป็นไร
แต่เมื่อคนที่รักเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย
เขาจะทำอย่างไรเพื่อให้ทุกคนได้รอดพ้นความตาย!

นิยายสืบสวน
ISBN 978-616-14-0328-7
SN 0027
9 786161 403287
270.-
www.booktime.co.th
@booktime